

Ferdinandy György

A FIÚ LÁTOGATÁSA

Július elején – ez volt a szokás – a francia család kiköltözött a vidéki házba. A faluba, ahonnan származott. Egyedül maradtam, a vakáció, az iskolai szünet rám nem vonatkozott.

Nem mondhatnám, hogy vártam ezt a napot. Számomra csak most kezdődött az ideény. A külföldi diákok, a nyári kurzusok. Júliustól még ebédidőben is a menzán árultam a klasszikusokat.

Itt szólított meg Charly, egy magyar, akivel annak idején – még a táborban – együtt hajkurásztuk a lányokat. Őt nem fogadták örökbe, és munkát keresni eszébe sem jutott. Diák maradt, amolyan vén diák. Itt kosztolt az egyetemi menzán, és ilyenkor nyáron a skandináv lányok közül szedte az áldozatokat.

– Egyedül vagy? – kérdezte most.

Egyedül! Én csak a könyvekkel törődtem. Magyaráztam, mutogattam Verlaine-t, Rimbaud-t és Balzacot.

– Bugyiban! – állapította meg cimborám, aki nem sokra becsülte a klasszikusokat.

Valóban, kiadóm színes selyembe – resztlíkbe – kötötte a sorozatot.

– Van valakid? – kérdeztem én is.

De Charly unta már az illatos északiakat. Bementünk egy patikába, ahol szó nélkül tették ki elé a Galliában *prezervatív*nak becézett kotont.

Itt csapódott hozzánk a két csaj. Megvártuk őket záróra után, úgy, mint annak idején, amikor még szótárral a kezünkben fogtuk magunknak a lányokat.

– Hozzád megyünk! – jelentette ki társam, aki valami diákokthonban lakott.

Kedves lányok voltak, semmi több. Egy ilyen meleg nyári este az ember nem válogat.

– Pia van? – kérdezte Charly.

Volt. Nemrég utaztak el a háziak, a frizsiderben valami mindig akadt. Azok ketten nevetgélve követtek. Nyilván tetszett nekik ez a váratlan kaland.

Mire felértünk – a kéglim fent volt a tető alatt –, Charly már kinézte magának az egyiket. A kis szőkét. Láttam, amint a liftben a tomporán matat. Nekem a másik, a kerek arcú, a fekete maradt.

Feltettem Juliette Grécót, megtáncoltattuk a lányokat. Mint Charly mondta, kiszéltetjük belőlük a patikaillatot. Mire megfordítottam a lemezt, ő már eldobta magát a sezlonon.

Ilyenkor tessék-lássék ellenkezni szoktak a lányok. Aztán ugye megadják magukat. Az én feketém azonban nem hagyta leteperni magát. Még azt sem engedte, hogy benyúljon a szoknyája alá.

– Én, én még nem... Érted? – súgta a fülembe.

Másnak meséld! – mérgelődtem.

– Ne félj! – súgtam vissza. – Nem lesz semmi bajod!

Kigomboltam a blúzát, és akkor megláttam a nyakán – hófehér nyaka volt – a hosszú, barna varratot.

– Torticollis – mondta.

Tudtam. Valamelyik előző életemben nekem is elvágták a nyakamat.

Hajnalban kísértem haza. Gyalog mentünk keresztül a városon, a kiadó kocsija valahol a menza környékén maradt. Megígértem, hogy keresni fogom.

Aztán mégsem kerestem. Nyári kaland volt, és az is maradt. Egy kerek arcú lány, akinek még csak a nevét sem tudom.

Ennyi. Múltak az évek, ledoktoráltam. Már nem terítettem a selyembugyiba bújtatott klasszikusokat. Véget ért a száműzetés is, visszamehettem az óhazába. Most már csak mesélgetem az ilyen réges-régi dolgokat. Ülök az íróasztalomnál, hallgatom az eső kopogását, a jajongó villamosokat.

A pálya itt kanyarog alattam. Kölyökkoromban az ütközőre kapaszkodva tujáztam. Eszembe jutnak az ilyen régi szavak. A vonal egyik végállomása a kórház. A másik – a temető. Én pontosan a kettő között lakom. Félúton.

Nem zárom kulcsra az ajtót. Csengetni csak a postás szokott. Azt, hogy mikor ér hozzám, a kuttyák csaholásából tudom.

A városba sem járok. Van a sarkon egy vegyesbolt, mellette a patika. A sorsjegyet is ott vásárolom. A reménykedésről leszokni nehéz. Várom én is valamit. Hogy mit, azt magam sem tudom.

Rémlík, hogy Charly is már valahol a túlvilágon bolondítja a lányokat.

Márpedig ennek a kalandnak folytatása van. Még hozzá nem is akármilyen. Mert egy ilyen őszi reggel egyszer csak megáll valaki a kapuban. Engem keres, állítja magabiztosan. De azután csak áll és néz. Azt mondja:

– Hát maga az! – És megbicsaklik a torkában a hang.

– Az könnyen lehet! – felelem. Ha így rám szólnak, elbizonytalanodom.

Méreteget, nem mosolyog. Magas fiatalember, nagy, kerek szeme van. Francia. Keresnem kell a szavakat.

Szóval, igen, ott. Galliában éltem, és egy diákmenzán árultam a klasszikusokat.

– Csak nyáron! – bólogatok. A nyári kurzusokon.

Azt mondja: stimmel. Egezteti a dátumokat. Később fényképet vesz elő.

– Ismerős? – kérdi.

Lupét keresek, vonogatom a vállamat.

– Még valami! – mondja.

Legyen neki. Kigombolom az ingem, megmutatom a forradásomat. – Torticollis! – magyarázom. – Régi dolog.

Vajon mit vár tőlem?

– Semmit – feleli. Kitalálja a gondolatomat. – Semmit. Csak látni akartam.

És már indul is.

– Ne siessen! – kiáltok utána. – Hová rohan!

Kérdeznék tőle én is. Hogy kicsoda, mi a foglalkozása, mit tudom én! – Gallia mesze van.

– Nagyon mesze! – szól vissza már a kapuban.

Megy, megy végig az utcán. A járdán diót törnek a varjak. Állok az ablak előtt. Hát igen. Volt egy ilyen nyár.

Meglátogatott a fiam.